

Juodasis pienas

Tu išnyri iš už kulisų, o aš – iš košmarų, šypsausi, lyg karas nebūtų surijęs mano brolio, ir tada, kai mano draugai sirai mirdavo kankinami, draugai europiečiai atsargiai traukėsi nuo mano žaizdos, dreskiančios jų baltus gyvenimus, niekaip neprisitaikančios prie priimtų vakarietiško skausmo kriterijų.

Tomis dienomis šnabždėdavau tau į ausį žodžius, kuriuos vyras šnabžda moteriai ją valgydamas tame pačiame erdvėlaikyje, kuriame miegodavai ramiai tarsi Šiaurės Švedijos ežeras, o karas sėdėdavo ant mano lovos krašto tarsi žmona ir Korano eilutės, kurias buvau priverstas išmokti pradinėje mokykloje mokytojo mušamas, jos vienintelės padėdavo man užmigti. O Viešpatie, vilkas prarijo gabalėlį mano širdies, skeveldrinės bombos sunaikino mano užrašų knygeles. O Viešpatie, vilkas surijo mane iš tikrųjų, tai ne metafora ir Viduržemio jūra paskandino mano vandenį. Aš esu tas, „vaikščiojęs žeme išdidžiai“, kaip sako Koranas, bet jie pagrobė mano draugus ir nusavižudė juos Damaske, ir sudaužė vandens stiklą, malšinusį mano troškulį. Poetai paveldėjo mano pirštus, mano draugai tapo prisiminimais, plėšikai siaučia jau užblokuotuose keliuose, keliuose tarp miestų, apgultų bado ir adrenalino, ir tame pačiame erdvėlaikyje aš mėgaujuosi prabangiu gyvenimu tolimoje Europos šiaurėje, šalyje turinčioje 97500 gėlus tyrus ežerus, o mano motina sako esanti ištroškusi ir aš prisimenu romaną „Svetimas“... ir stengiuosi neprisiminti Albero Camus.

Šypsodamasis, lyg karas nebūtų prarijęs mano brolio
Įsliuogiu į Karmelio kalną it vynuogienojas pinučiais
Kad pasirodyčiau šalia tavęs šeimos nuotrukose
O tu stovi greta karti it tiesa
Šilta it kulka
Ilga it sekmadienis.
Moteris skylėta atmintimi
Pro tas skylės mano širdis išvarva drugeliais
Kai tik mąstau teisėtas mintis apie ją
Širdis atsisako paklusti islamo teisei
Poezija atsisako paklusti man, kartoja nuvalkiotas klasikų metaforas
Bankas atsisako suteikti man paskolą žirgui pirkti
Karo vadeivos atsisako tapti taikos vadeivomis
Vaikai atsisako pažaisti su manim, kai vaikštau po savo rajoną
Nes tėvai perspėjo juos vengti svetimų
Aš nemokysiu savo vaikų bijoti svetimų
Nes esu vienas iš jų
Nesakysiu – nesikalbėkit su tuo nepažįstamu dėde
Nes tas dėdė tai aš
Esu svetimšalis netekęs rankos kare
Našlys turintis nemirusią žmoną
Migrantas, nepaskendęs Viduržemio jūroj
Tikintysis, bučiavęs tave prie mečetės sienos

Taip, kad šeichas virpėjo melddamasis, bijojo Dievo rūstybės
Esu pabėgėlis, kurį jie apiešk0jo
Ir tarp suktų atsakymų rado prisiminimų
Esu žvėriškai tave mylėjęs
Bučiaęs neskirdamas tylos ir tavo veido
Tavo namuose staugiu kaip sužeistas vilkas
Tavo aklinoje naktyje švyčiu silpnu raudoniu it cigaretės galiukas
Kai tariau tavo vardą užsikerta mano širdis
Tarsi vėl gimčiau iš motinos įsčių
Tarsi liesčiau tavo liemenį nesama ranka
Kai liežuvio lyčiu tavo odą mano eilėraštis klumpa
Kai tik lyčiu
Bet liečiu neišsenkamą tavo šaltinį, kad širdį suvilgyčiau nuo sausros suskirdusią
Kai tik lyčiu
Bet geriu tavo balsą vandeniu sudrėkusį kad troškulys manęs nepražudytų
Bet

Mano pirštų atspaudai jų surasti ant tavo odos, tavo kraujas sudrėkinęs dešinę mano ranką, vilkai grybšintys mano liemenį, kai užuodžiu tavo balsą, žaluma, varvanti iš rože sužeisto tavo delno, mano liežuvis, tariantis tavo vardą klasikine aramėju, mano kryžiažodžiai tavyje. Kaip apsiplaudavau vynu prieš tave paliesdamas, kaip sargas pagavo mane renkanti širšių medų varvanti nuo tavo spenelių, kaip mano širdis, įpratusi užkandžiauoti moterų pirštais tapdavo žolėde tavo akivaizdoje. Tu esi Poetų sūra, Artimųjų Rytų ir Šiaurės Afrikos moterų esmė. Dėl tavęs aš perrašau arabų gramatiką, priverčiu ją paklusti tavo liemens liekniumi ir vėl nužudau jau mirusią metaforą.

Žvelgiu į veidrodį ir matau tavo veidą
Eilėraštis išslysta iš rankos
Girdžiu mano pirštus valgančios moters kvapą
Viduržemio jūra nuskęsta imigracijos departamente
Vanduo ištrokšta
Nusivalau tavo bruožus nuo veido, kad save atpažinčiau
Mano užrašinė praranda atmintį
Pareigūnas imigracijos departamente klausia:
Iš kur jūs?
Atsakau:
Nežinau, dar nesu susituokęs
Ir jis atmeta mano prieglobsčio prašymą
O Jungtinės tautos atsisako mano odos spalvos
O tarptautinė bendruomenė atsisako pažvelgti į mano žaizdą
Tą akimirką kai laikai sutemsta it Rembranto paveikslai
O jausmai atšala it draugų lavonai
Tu išnyri iš už kulisų
Tiesiog
Neprisistačiusi

Nieko neaiškinus
Neišdėsčiusi logiškai
Suteiki man prieglobstį iš sentimentų

Iš kur žinai kelią į Damaską jei niekuomet juo nekeliavai?
Kaip nužudai geografiją, kai atstumas tarp mūsų – iš metalo
Jis plečiasi kaisdamas
Ir traukiasi man nugalabijus lagaminą

Pasaulis krenta iš septinto aukšto
Žvirbliai žudosi, kad laikas jų neaplenktų
Laikas, sėdintis it nuobodus svetys tarp mūsų
Žvelgiantis į tave
Aš ir tu, ir laikas – mes keturiese
Vyras ir moteris niekada nesusitinka, jei kambaryje nebūna ketvirto asmens – laiko.

Tomis dienomis žinojome, kad jis išžudys mus visus, bet nežinojome, kad pasaulis
stebės tai tylėdamas.

Tomis dienomis prilipau prie tavęs kaip pašto ženklas ir tu baiminai, nes mano širdis
buvo tokia karšta ir žmonės painiojo mus vieną su kitu, nes mano bruožai susipynė su
tavo eigastimi, ir žmonės mus trikdė, nes miestas tapo netinkamas mirčiai, kai aš
paverčiau jį didžiule nuvalkiotų metaforų apie tave saugykla.

Tomis dienomis, kai šnibždėdavau tau, jog esi Moterų sūra ir pati vaisingiausia
moteris Vėžio atogrąžoje, terorizmas smogė tiesiai Europai į širdį ir mano širdis,
iškentusi penkis barbariškus karus, užsikerta tardama tavo vardą, o mano draugai
europiečiai tyliai traukiasi nuo manęs ir aš prisimenu, kaip europiečiai tyliai traukėsi
nuo savo draugų žydų prieš septyniasdešimt metų, ir aš prisimenu juodąjį pieną.
Ir stengiuosi neprisiminti Paulio Celano.

Tomis dienomis, kai švelniai tave mylėjau, terorizmas smogė negailestingai ir mano
širdis, kuri žvelgdavo į šviežias žaizdas nesiraukydama, tapo glotni it gyvatė, o
Bokštai Dvyniai vis virsdavo ir virsdavo ir virsdavo mano draugų europiečių
fantazijose, o Prancūzijos revoliucija tebuvo pergalė istorijos vadovėliuose ir
pralaimėjimas geografijos knygoje, ir aš prisimenu juodąjį pieną.

Tomis dienomis
Kai švelniai tave mylėjau
Didžioji migracija užliejo Europą
Ir Paulis Celanas išniro iš Senos
Ir šlapia ranka patapšnojo per petį
Ir virpančiu balsu pašnabždėjo į ausį
Negerk juodojo pieno
Negerk... juodojo... pieno
Negerk
Ne
Ir dingo tarp šiaurėn traukiančių sirų būrių

Tomis dienomis aš vis dar stengiausi neprisiminti Paulio Celano ir Negyvoji jūra buvo gyva, o gyvos transliacijos – mirusios.

Ghayath Almadhoun
Translated from English by: Marius Burokas